

חברות וחברים יקרים, שותפי לדרך-צוות אהוב!

9 ימים חלפו להם מאז חווינו יחד בהתרגשות ועוצמה את יום קשר משפחתי.

הייתי זקוק ל9 ימים כדי להירגע, להסדיר נשימה ולעבד את המחשבות והתחושות לכדי מילים.

בכל מוסד חינוכי ישנם ימים מרוכזים של שיח ומפגש עם הורים, שהרי זה טריוויאלי ומתבקש.

אז מה יש כאן במפגש הזה וביום הזה שבכל שנה מחדש מסעיר את רגשותינו כל כך?

מה מספרות ועל מה מעידות שלל הדמעות שזולגות ביום הזה ללא שליטה?

באופן אישי זכיתי לשוחח עם מרבית ההורים ובני המשפחה שהגיעו באותו היום.

כל אחד מהמפגשים האישיים הללו- יש לו ניגון מיוחד משלו.

אני חושב שהניגון ששמענו יחד בזמן ההתכנסות המרכזית- תרגם את התחושות בצורה האותנטית ביותר.

3 חניכים עומדים על הבמה, נבוכים ומתוחים וזועקים את המילים הבאות:

(כולנו מכירים את השיר אבל אני מזמין אותנו לשהות רגע מול המילים. מרתק...)

אבא, חבר אמר לי לכתוב שיר עליך
על כל מה שראיתי בפניך
על השלווה ללא מילים
הניחוחות והצלילים
הכל היה כל כך יפה בעיניך

אבא, זוכר את השבילים לבית הספר
את כל המנגינות מתוך החדר
כשהקשבת איך אני שר
עם המבט המאושר
והחיך המתחבא בין שפתיך

אבא, על הדרכים שכה אהבת לטפח
אני הלכתי וניסיתי לנצח
ולא תמיד הבנתי איך
כי לא הכל הולך
אני שונה ממך אבל מאד כמוך

אבא, הבית הישן מזמן איננו
עברנו, התקדמנו, השתנינו
וממלאים את החסר
בפרצופים דומים יותר
למה שכל אחד חשב שחסר לו

אבא, על הדרכים שכה אהבת לטפח
אני הלכתי וניסיתי לנצח
ולא תמיד הבנתי איך
כי לא הכל הולך

אני שונה ממך אבל מאד כמוך

אבא, הזמן עבר ולא דיברנו
אבא, סלח לי
לקח לי זמן כדי להבין - אתה שייך לי
כמו שאני שייך לך
כמו שאני אוהב אותך
בוא לא נשמור בפנים יותר ונדבר
אבא, חבר אמר לי לכתוב שיר עלי

למיטב ידיעתי- השיר במקור נכתב על שיח עם אב שהיה ואיננו, אך כמו כל יצירה מרגוע שיורדת לעולם- היא הופכת להיות נחלת הכלל וכל אחד מאפשר לה לגעת בו בדרכו.

השיר הזה היה בחירה ממוקדת של חניך שביקש מאוד משירה (המדהימה!) לשיר ביום הזה דווקא אותו.

על פניו- נדמה היה שהכל מוכן לקראת הביצוע. לאחר לא מעט חזרות על השיר החניכים כבר היו מוכנים ומזומנים.

במהלך החזרה הגנרלית עם שירה יום קודם- אחד מהם קיבל טלפון. ההורים לא יגיעו בסוף. "לא מסתדר". "עבודה". "אבא הרי עצמאי". וכד'.....

הנער רץ לחדרו, הסתגר ונאלם. שהרי כל מילה תהיה מיותרת בסיטואציה הזו...

לאחר דאגה ומאמצים של כמה אנשי צוות מופלאים- הוא נעתר לחזור לחזרה הגנרלית מתוך תקווה שמשחו עוד ישתנה.

לא קל היה לשוחח עם ההורים ולהעביר מסר חד משמעי שאם בנם עדיין חשוב להם- הם מוכרחים לבוא. מוכרחים.

אז הם באו. האב והבן במערכת יחסים מורכבת ונפיצה מאוד. לאורך היום ניכר היה המתח ביניהם ואף המתח והריחוק בין האב לכולנו.

הצוות הישיר מצידו עשה את המקסימום לחבק, לכבד, ללמד זכות, ולחבר.

ואז, ברגע אחד- התחיל הדיאלוג. אולי אף מדויק יותר יהיה לומר- התחיל המונולוג.

עומד נער על הבמה, מתעלם מכלל הנוכחים באולם, מישיר מבט לאבא שיושב בקהל וזועק למיקרופון את מה שאולי לא הצליח, או שמא לא העז לומר לאבא עד כה...

אבא, חבר אמר לי לכתוב שיר עליך כי פחות נעים לומר שאני רציתי. אנחנו במלחמת אגו אבא. תבין אותי. טיפסנו שנינו על עץ מאוד גבוה וצריך להתחיל לחפש דרך לרדת ממנו...

על כל מה שראיתי בפניך

על השלווה ללא מילים

הניחוחות והצלילים

הכל היה כל כך יפה בעיניך היכן אותם הרגעים אבא? מה קרה לימים האלה מהילדות? השלווה הזו, הניחוחות... הכל היה יפה בעיניך... למה הכל כל כך קשה היום אבא? למה שום דבר כבר לא יפה בעיניך???

אבא, זוכר את השבילים לבית הספר איפה אנחנו ואיפה השבילים אבא. מתי פעם אחרונה צעדנו יחד בשביל?

את כל המנגינות מתוך החדר

כשהקשבת איך אני שר כן...אתה! הקשבת לי אבא. השקעת בי. הייתי חשוב לך. פינית מזמנך רק בשבילי. היום אני יודע לומר שיותר משעניין אותי מה אתה חושב על 'איך אני שר' רק רציתי שתהיה. שתקשיב לי!

עם המבט המאושר

והחיוך המתחבא בין שפתיך המבט... החיוך...איפה אתה אבא? לאן נעלמת?? תחייך אלי אבא!!! תן בי מבט מאושר!!! בבקשה אבא!!!

אבא, על הדרכים שכה אהבת לטפח

אני הלכתי וניסיתי לנצח

ולא תמיד הבנתי איך אני בתקופה מבולבלת אבא. בעומק- אני רוצה ללכת אחרוך. להיות כמוך. אני מנסה. לא תמיד מבין איך... לא תמיד הכל הולך... זה גיל מבולבל אבא. אתה זוכר? לא מזמן היית שם....

כי לא הכל הולך

אני שונה ממך אבל מאד כמוך תשמע אבא, זו תובנה שאולי שנינו מנסים לברוח ממנה ולהתכחש לה- אבל אתה אבי, ואני בנך. אני שונה ממך היום מאוד, בהמון דברים. אבל אני כמוך אבא. אני בשר מבשרך!!!

אבא, הבית הישן מזמן איננו

עברנו, התקדמנו, השתנינו אבא, אפשר לבקש שתשלים עם זה? אנחנו כבר לא בבית הישן ובפנטזיות של פעם. התקדמנו, השתנינו...אולי אני לא בדיוק מי שציפית שאהיה. האמת שגם אתה לא...

וממלאים את החסר

בפרצופים דומים יותר

למה שכל אחד חשב שחסר לו

אבא, על הדרכים שכה אהבת לטפח

אני הלכתי וניסיתי לנצח

ולא תמיד הבנתי איך

כי לא הכל הולך

אני שונה ממך אבל מאד כמוך הפנמת את זה אבא מאז הפזמון הקודם? אתה מבין בעומק מה זה אומר? כי לפעמים אני באמת מקבל את התחושה שכבר ויתרת עלי. שאתה לא מכיר בי יותר כבן שלך...

אבא, הזמן עבר ולא דיברנו הגיע הזמן שמישהו כאן יהיה המבוגר האחראי. אז אני לוקח את המשימה עלי. כבר המון זמן אנחנו לא באמת מדברים אבא. כבר כמה שנים שאנחנו לא באמת בתקשורת...

אבא, **סלח לי סליחה אבא!!! אבא, סלח לי!!!** אתה יודע כמה פעמים רציתי לומר את זה אבא? לא הצלחתי! הייתי צריך מיקרופון ופלייבק והרבה אנשים לידי כדי להוציא את זה מבפנים החוצה.

לקח לי זמן כדי להבין - אתה שייך לי

כמו שאני שייך לך אני נער מתבגר אבא. אני עובר עם עצמי תהליכים. לקח לי זמן להבין שהקשר בינינו נצחי אבא, שאני שייך לך ואתה שייך לי...ורציתי לומר לך עוד משהו אבא, שאני לא מאמין שאני

באמת הולך לומר לך. אתה יודע אבא? בשיר המקורי- שלומי שבת ממש צועק את השורה הזו, אני מניח שזה לא סתם... אז אבא- תקשיב טוב: **אני אוהב אותך!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!** כמו שאני אוהב אותך

בוא לא נשמור בפנים יותר ונדבר אם אתה עדיין איתי אבא- אז יש גם פרקטיקה לכל המונולוג הזה שהיה כאן עכשיו. אני רוצה שנדבר אבא! אני זקוק לך! בוא לא נשמור בפנים אבא, בוא נדבר.....בבקשה אבא!!!

אבא, אבא, שמת לב כמה פעמים קראתי לך 'אבא' בשיר הזה? אתה יודע כמה זה קשה לי, אני הרי מכנה אותך בכינויים אחרים בדרך כלל. אבל אלה כמובן רק קליפות אבא.

בשורש- אני רוצה לקרוא לך רק 'אבא'! הגיע הזמן להודות בזה... **אני זקוק לאבא!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!**

חבר אמר לי לכתוב שיר עליך החבר הזה שאמר לי לכתוב- אולי זה פשוט הקול הפנימי הזה שמבין שדרך מילות השיר- אולי אזכה סוף סוף לחיבוק הזה שאני מחכה לו כל כך ממך, **אבא.**

זוהי כמובן אינטרפרטציה שלי לאותם רגעים מרטיטי לב ומעוררי השראה שהיו באולם. אני מניח שכל אחד ואחת מכם שישב/ה שם חוויתם את הרגע הזה בדרך שלכם. אני ביקשתי לשתף במקום שזה פגש אותי.

לא תחקרתי את הנערים ששרו האם כך אכן הרגישו. גם לא שאלתי מדוע בחרו דווקא בזה השיר. אך לא מעט שיחות עם חניכים סביב היום הזה וגם ללא קשר אליו- הביאו אותי לשמוע כך את זעקת ה'אבא'.

העיניים שחזו בחיבוק שהנער קיבל מאביו ברגע שירד מהבמה- לא נותרו יבשות...

מי יודע מתי הנער הזה קיבל חיבוק מאבא בפעם האחרונה...

יקירי!

בחרתי סיפור אחד מיני רבים. כל נער הוא עולם קטן וכל נער מביא איתו את הסיפור והניגון שלו.

ביום שבו חרטנו על דגלנו להנכיח את הקשר כפר-חניך-בית/משפחה- צפים ועולים אינסוף סיפורים ורגעים שמשקפים את התהליכים העצומים שקורים כאן.

זכיתי להיכנס למעמד קבלת התעודה של מס' חניכים. ישבנו שם כמדומני 11 מבוגרים סביב הנער.

לחש לי אחד מאנשי הצוות- "שים לב למעגל הזה. זה הדבר הכי גדול שקורה כאן היום. זה יותר מרגש מהכל...תנסה להיזכר כמה מבוגרים משמעותיים ישבו סביבך באסיפת ההורים בתיכון..."

נזכרתי. הדחקתי בחזרה. לא ארחיב בעניין מעבר לתחושה שצפה בי שוב- שהיעדר מבוגרים משמעותיים במסגרת החינוכית (???) שבה אני שהיתי- היא אולי הסיבה המרכזית שבגינה בחרתי לנסות ולעסוק בחינוך.

למדנו ש"דרוש כפר שלם כדי לגדל ילד"- ואנו שם כמעט כפר שלם בתוך החדר...

ישבנו שם וראיתי את המבטים של אנשי הצוות כלפי הנער- תמונה ששווה אלף מילים... ראיתי את הדמעות על פניהם של הוריו. שמעתי את השבחים הרבים ואת אסירות התודה שלהם כלפי הצוות.

והבטתי בפניו של הנער. הוא השפיל מבט במבוכה. כל כך רציתי להיכנס פנימה לתוך המחשבות שלו ולהבין מה קורה שם.... ללא ספק רגעים מכוננים על ציר חייו.

כמה שנים הוא חיכה לרגע הזה- לעשות נחת להוריו.

כמה פעמים (עשרות? מאות?) הוא ישב בחדר המנהל או המחנך ליד הוריו והשפיל מבט – אך מסיבות אחרות.

כמה טלטלות הוא היה צריך לעבור כדי לזכות במילים הללו ששמע באותן דקות בחדר?

רגע גדול של התרוממות רוח.

" כל מה שנער צריך- זה מבוגר אחד שיאמין בו" כמה פעמים הזכרנו ונזכיר את הציטוט הזה... כמה זה מתעצם ברגעים הללו...

"אנא אלי, עשה אותי כלי לשליחותך" ! אנא אלי! עשה אותנו כלים- להיות מבוגרים משמעותיים!

יום קשר משפחתי –

- + זהו יום ששמחה ועצב, קשר ונתק, הצלחה וכישלון- משמשים בערבוביה.
- + זהו יום שבו אנו נחשפים למקרים של הורות נוכחת, פעילה ומשמעותית ולחילופין- גם למקרים הפוכים על כל המשתמע מכך...
- + זהו יום שבו יש חניכים שמקבלים חיבוק מהוריהם ומן העבר השני יש חניכים שמגדירים עצמם "יתומים מזה שנים"- על אף שהוריהם עודם בין החיים אך כבר מזמן חדלו מלתפקד כהורים-
ואנחנו בתווך.
- + זהו יום שבו לעולם לא נדע עד כמה המילים שאמרנו והפעולות שעשינו- שינו מציאות בעולם אצל מי מבין החניכים ובני משפחותיהם...
- + זהו יום שמזכיר לנו עד כמה עמוקים דברי חז"ל- "לא עליך המלאכה לגמור ולא אתה בין חורין ליבטל ממנה"
- אנו לעולם לא נחליף את ההורים ובני המשפחה של הנער ומוטלת עלינו החובה הערכית- חינוכית-מוסרית-טיפולית לסייע לבנות, לחדש ולטפח את הגשרים
בין החניכים שלנו למשפחותיהם.
- + זהו יום שבעיקר מזכיר לכולנו את הסיבה המרכזית שלשמה אנחנו כאן.
- + זהו יום שכשמו כן הוא- יום שכולו כמיהה לקשר, ולחיזוק המשפחה והמשפחתיות.
- + זהו יום שמספר את הסיפור של הכפר שלנו, של קהילת חינוך שמבקשת להוסיף אור בעולם.
- + זהו יום שבסיומו אני מרגיש צורך עז להודות לכולכם ולכולכן עבור מי שאתם ואתן עבור החניכים-

אז יקירי,

כאן צובדות וצובדי הכפר- מכלל התחומים והסקטורים,

תודה על היותכם!

הצרכה רבה בצד מסיבותכם!

הוקרה גדולה על כוונתכם!

באהבה גדולה,

צדיא